

vendinger, som fra anden Side allerede ere blevne gjorte mod enkelte Bestemmelser, i alt Fald i et af disse Lovforslag, og Indvendinger, som kunde fremkomme fra andre Sider, og det vilde da være ganske umuligt at holde sig den Rettesnor for Forhandlingerne efterrettelig, som den ærede Formand har fastsat, den Gang han udtalte sig imod, at Enkelthederne i disse andre Lovforslag bleve behandlede her ved denne Lejlighed; men der vil jo, naar vi komme til den særlige Forhandling om disse Lovforslag, blive rig Lejlighed til at imødegaa, hvad det ærede Medlem er fremkommet med.

Det ærede Medlem for Randers (Knudsen), som jo har arbejdet meget flittig i Skattekommissionen, og som jo i Betænkningen har fremsat et meget stort og udførligt Skatteprogram, fandt, som ganske naturligt var, Anledning til under Forhandlingen her i Salen at fremdrage og belyse dette hans Skatteprogram i Enkelthederne. Det er jo ganske naturligt fra det ærede Medlems Standpunkt, men paa den anden Side tør jeg vel gaa ud fra, at han ikke en Gang selv venter, ja maaske ikke en Gang selv ønsker, at denne Lejlighed skulde benyttes til en udførlig Imødegaaelse af alle de Punkter af hans Skatteprogram, som ikke direkte vedrøre de Lovforslag, som her ligge for. Hvis man skulde ind paa en saadan Imødegaaelse af det ærede Medlem paa alle Punkter, vilde det føre baade mig og andre ærede Medlemmer overordentlig vidt, og selve det foreliggende Tema indeholder, som det har vist sig, tilstrækkeligt Materiale til, at man kan faa et godt Stykke Tid til at gaa dermed. Jeg skal derfor kun berøre de Udtalelser fra det ærede Medlem for Randers, som vedrøre de her foreliggende Lovforslag, og da i Dag kun de Udtalelser, som vedrøre det, som staar paa Dagsordenen under Nr. 1. Men deri maa det ærede Medlem eller andre paa ingen Maade se nogen stiltiende Anerkendelse af, at de forskellige Forslag eller de forskellige Tanker, som det ærede Medlem har fremsat, dermed skulde være godkendte. Man plejer jo ofte at sige, at den, som tier, samtykker; det er en Regel, som jeg i alt Fald ikke vil have gjort gældende i dette Tilfælde. Det ærede Medlem for Randers vil have en noget stærkere stigende Skala end den, vi have foreslaaet, og han vil ogsaa have en stigende Skala for Formueskatten. Som jeg allerede tidligere har udtalt, beror det jo altid paa et Skøn, hvorledes man vil fastsætte en stigende

Skala. Der er jo ikke i selve Forslaget om en stigende Skala i Indkomstskatteloven en saa overdreven Forskel mellem den Skala, som det ærede Medlem ønsker, og den, vi andre ønske, at det kan siges, at disse to Skalaer staa som Yderpoler eller Mossætninger til hinanden. Det er begge to Skalaer, som ere afsatte efter et Skøn, og det følger da af sig selv, at naar Forslagsstillerne have skullet opstille en stigende Skala, have de valgt at opstille den efter deres eget Skøn om det rigtige og forsvarlige og have ikke fundet nogen Grund til at følge det ærede Medlems Skøn, som de ikke fandt var rigtigt. Og de have saa meget mindre fundet Anledning til at følge det ærede Medlems Skøn, som det ærede Medlem vilde gaa et meget stort Skridt videre, nemlig ved Siden deraf at indføre en stigende Skala i Formueskatten, og en stigende Skala her vil jo i Virkeligheden, i alt Fald i de allerfleste Tilfælde, virke som en dobbelt stigende Skala i Indkomstskatten, for saa vidt Indkomsten stiger med Formuen. Det ærede Medlem mente, at han der havde været meget moderat, thi det højeste, som en Mand kunde komme til at betale, var noget over 7 pCt. af sin Indkomst i samlet Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg synes dog, at det er langt fra moderat; 7 pCt. til Staten og maaske andre 7 pCt. eller mere til Kommunen bliver straks en 14—15 pCt. Saa forekommer det mig, at vi nærme os det Øjeblik, hvor man lige saa gerne kunde fastsætte i alt Fald som et Alternativ en lempelig Straf af simpelt Fængsel for den, som fordristede sig til at samle Formue og Indtægter sammen; saa snart vi komme saa højt op, komme vi langt op over, hvad et rimeligt Skøn kan medføre. Det ærede Medlem havde Indvending imod, at vi i vort Forslag undtog Kongehusets Medlemmer fra denne Skat. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige mange Ord derom, da dette som saa meget andet af, hvad det ærede Medlem fremkom med, er fremkommet under tidligere Behandlinger af tilsvarende Lovforslag og der er blevet imødegaaet. Det er vistnok tilstrækkeligt at henvise til den særlige og ejendommelige Stilling, som alle Kongehusets Medlemmer indtage oven over Landets Borgere, og til, hvad der er almindeligt i Udlandet, og endelig ikke mindst til, at naar Kongedømmet i Danmark i Modsætning til, hvad der er sket saa overordentlig mange andre Steder, har undladt, da den konstitutionelle Forfatning blev indført, at forbeholde sig visse Reservat-